

Vi bliver det, vi hører

6. søndag e. trinitatis (I), 7. juli 2013 i Århus og Løsning
Epistel: Romerbrevet 6,3-11. Evangelium: Matthæus 5,20-26.
Salmer: 697, 370v1-3, 600, 24, 366.

Prædiketekst: 5 Mosebog 30,11-14

For det, jeg i dag befaler dig, er dig hverken ufatteligt eller fjernt. Det er ikke i himlen, så man måtte sige: "Hvem vil stige op til himlen og hente det ned til os og forkynde det for os, så vi kan følge det?" Det er heller ikke på den anden side af havet, så man måtte sige: "Hvem vil drage over til den anden side af havet og hente det til os og forkynde det for os, så vi kan følge det?" Nej, ordet er dig ganske nær, i din mund og i dit hjerte, så du kan følge det.

Det handler om et ord, som er i vores mund og hjerte. Det er tæt på, så tæt på, at du drives af det, præges af det, ja, det er en del af dig. Det giver dig tillid og håb, og det bestemmer, hvad du gør. Det fortæller, hvem du tror på, og hvor du er på vej hen i dit liv. - Hvis vi hver i sær skulle fortælle, hvad det er for ord og tanker inden i os, der har sådan en betydning, ville vi nok få meget forskellige svar. – Men i teksten fra Gamle Testamente er Guds folk fælles om det ord, som der tales om. Det har nemlig hørt det sammen. Det er blevet præget ind i deres hjerter. Sådan er vi, som tror på Jesus Kristus, også fælles om Troens ord, som Gud har givet os i vores mund og i vores hjerte.

Danmarks Radio P3 har et slogan, som lyder "Det man hører er man selv." Det er et godt slogan, fordi det er sandt. Det man hører, er man. Eller også bliver man det, efterhånden som man har hørt noget ofte nok. – Tag bare dit navn. Dine forældre kaldte dig det. Du hørte hvad din mor og far sagde til dig og om dig som barn. Det prægede dig. Jo, ordene fra vore nærmeste præger os for livet. De sætter sig fast i hjertet. Og hvis vi skal sige, hvem vi er, og hvad vi vil, da siger vi de ord, som er i hjertet. Det gælder både dårlige og gode ord. Når du hørte dårlige ord, som nedgjorde dig og fortalte dig, at du var alene i verden, grim og uduelig, da gjorde de dig ensom. Men når du hørte gode ord, som fortalte dig, at du var elsket og holdt af, da blev du også, hvad de ord sagde til dig.

Nu handler det ikke kun om personlige ord gennem familie og nære venner, men om det ord, som Gud har givet os, og som har gjort os til kristne. Moses fortæller os, at det hverken er ufatteligt eller langt væk: *Ordet er dig ganske nær, i din mund og i dit hjerte, så du kan følge det. For det, jeg i dag befaler dig, er dig hverken ufatteligt eller fjernt.*

Ud fra sammenhængen i 5. Mosebog ved vi, at han taler om et ord, som fortæller dem, hvad Herren har gjort for dem, og hvad Herren har sagt at de skal bruge deres liv til. Og Moses forklarer, hvad disse ord vil gøre ved dem, når det er i deres hjerter: *"Herren din Gud vil omskære dit og dine efterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl, for at du må leve"* (5 Mos 30,6).

Det begyndte med, at Moses selv fik ordet i sit hjerte og i sin mund. Han blev født som israelit som et slavebarn. Men ad underlige veje blev han egyptisk prins og senere flygtning. Han vidste ikke mere, hvem han var og havnede som fårehyrde i "ingenmandsland" i en ørken. Men Herren fandt ham og talte til ham fra en tornebusk. Det ord tændte tro og håb i Moses' hjerte. Herren sagde til Moses, at han skulle gå tilbage til sit folk i Egypten og føre israelitterne ud af fangenskab. Det ord drev Moses. Han kunne ikke mere blive i ørkenen som fårehyrde, selv om han forsøgte at slippe udenom. Han måtte af sted.

Moses gav folket det ord, som han havde fået i sit hjerte. ”Herren har lovet at føre jer ud af fangenskabets. Derfor vil han gøre det.” Og før udfrielsen sagde han: ”I skal slagte et lam og stryge blod på dørstolperne, og samme nat vil Herren føre jer ud af landet.” Modløse slavearbejdere fik disse ord i hjertet. Det kom dem nær, det vedkom dem, så de fulgte ordet. De hørte ordet om befrielse og blev befriet. De blev det, de hørte.

Og ikke længe efter fik de pagtens ord ved bjerget Sinaj. Og det er særligt de ord, der tænkes på i vores prædiketekst: Pagtens ord et dobbelt indhold: 1) De 10 bud – om hvad Gud krævede af dem. Og 2) at Gud ville være hos sit folk med tilgivelse og frelse. Som bekræftelse på dette fik de to stentavler med de 10 bud og ordningen med gudstjenesten med ofringerne. Her var tilgivelse og soning af deres synder. De byggede derpå et telt til Herren, og her boede han frem over hos dem.. Sådan var Guds ord dem nær. Jo mere de lyttede til det, desto mere blev det sandt for dem, at Ordet var dem nær i deres mund og i deres hjerte. Derfor vidste de, 1) hvordan de skulle være i forhold til Gud og til hinanden, og 2) at Herren var deres Skaber og Frelser, som gik med dem hele vejen til det forjættede land.

Den samme gave giver Gud til enhver kristen. De ti bud om, hvordan vi skal leve, og Evangeliets ord om Jesus, som er vores frelse med nadverens måltid, hvor Jesus Kristus er både åndeligt og legemligt hos os. Det, vi hører, gør os til det, vi er. ”Det man hører, er man selv.” Derfor er det absolut afgørende, at vi hører Guds ord til hverdag og på helligdagen. For det omskærer os i hjertet og fornyer os ved at vise os, 1) hvordan vi skal leve, og 2) hvem vi skal tro på. Ordet er i vort hjerte og i vores mund. Og her har det en selvforstærkende virkning: Du læser ordet og siger det højt, og det påvirker dit hjerte. Andre siger det i menigheden, og I siger det sammen, og det sætter sig endnu mere fast i hjertet. Det er meningen og formålet med din daglige andagt og med din gudstjeneste om søndagen. Ordet skal ind i hjertet.

[Jesus giver os i søndagens evangelietekst i Bjergprædikenen et stærkt eksempel på, hvad Gud gør for os og hvad han kræver af os (Matt 5,20-26): Først siger han: Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftekloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget (Matt 5,20). Der er brug for en fuldkommen retfærdighed, hvis vi skal blive salige. Men evangeliet giver os jo netop en retfærdighed, som langt overgår de bedste menneskers bedste gerninger. Jesus kom for at frelse sit folk fra deres synder. Når Gud tilgiver os, gør han os retfærdige. Tænk også på pagtens blod i nadveren: ”Dette er den nye pagts blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse.” Når du hører Guds tilgivelse ind i dine synder, da er du tilgivet. Når du hører, at Jesus er hos dig, så er han hos dig. Når du hører, at han gav sit liv for dig, så gav han sit liv for dig. Og når du hører, at din Far vil sørge for dig hele livet, så gør han det. Ordet går i opfyldelse, når vi hører det. Og det gør hjertet glad. Det andet, Jesus siger her i bjergprædikenen, er, hvad vi skal. ”I har hørt, at der er sagt til de gamle: ’Du må ikke begå drab,’ og: ’Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.’ Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig. Og han forklarer, hvad det betyder i praksis: Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder! - Også det skal vi høre, så vi har det i tanken og i hjertet og ikke kan komme uden om det. Og igen bliver det sandt, at ”det man hører, er man selv”. Hører du, at du er en synder, så er du en synder. Men hører du det ikke, da vil du tænke, at ”nogenlunde” er ”godt nok” for dig, og at du ikke har brug for Frelse. Og da bliver Guds ord blot en slags tilskud, en særlig oplevelse, du krydrer livet med, men ikke det grundlæggende i dit liv.]

Så må vi i dag takke Gud fordi han også her hos os har rejst et telt og givet os en gudstjeneste, hvor han taler sit ord til os og tilgiver os vore synder. Og vi må også takke ham, fordi han har givet os de 10 bud med klare ord om, hvad vi skal. Vores vej gennem hele livet og vores evige frelse afhænger af, at dette ord er i vores hjerte og i vores mund.

Så hør igen og igen, at Gud er din Far og Skaber, og at Guds Søn er din Frelser. Og lyt til de 10 bud og lad Gud printe dem ind i vores hjerte, så du ikke kan komme uden om hans vilje i hverdagen. Sådan genføder og fornyer Helligånden os som Guds kære børn, så det giver os identitet og frelse. Og passende kan vi slutte med apostelen Paulus' ord i Romerbrevet 10,6-13, hvor vi får denne herlige udlægning af vores prædiketekst af ordene i Mosebogen: *Men den retfærdighed, som kommer af tro, siger således: »Sig ikke i dit hjerte: Hvem vil stige op til himlen?« nemlig for at hente Kristus ned, eller: »Hvem vil stige ned i afgrunden?« nemlig for at hente Kristus op fra de døde. Nej, hvad siger den? »Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte,« og det ord er troens ord, som vi prædiker. For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses. For med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse, for Skriften siger: »Ingen, som tror på ham, skal blive til skamme.« Der er ingen forskel på jøder og grækere; alle har den samme Herre, rig nok for alle, som påkalder ham, for »enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses«. Amen.*

Den evangelisk-lutherske Frikirke. Lagt på 07.07.2013. post@vivit.dk
<http://www.vivit.dk/praediken/jensen/5%20mos%2030,11-14%202013%20LGJ.htm>